

IZER JANKA

Bájoló

Beszéljünk arról, ahogy a mosolyráncok a szem sarkából kifutva, szétáramlanak az arcon. Ahogy a düh a félrekapott szempilla alól megvillan, és belefúródik a mellkasodba. Ahogy a szivárványhártya körül apró fénycsík jelenik meg, a pupilla kitágul, és szinte látod, amint összekapcsolódtok. Vagy, ahogy a könny először elfátyolosítja a tekintetet, aztán összegyűlik a szemgödörben, majd a fénytöréssel létrejött kis szivárványtócsákat szerteszórva és maga után hagyva, végiggurul az arc görbületén, ami különös ragyogással telik meg általa.

Beszéljünk arról is, hogy minden szemszín más tekintetre képes. A világoskék úgy szűrhat, mint a felforrosított kés éle a hidegtől elgémberedett tagokban. S ha melegen néz? Akkor is elnyel, körbevon a hálójával, és összeszorít, hogy levegőt sem kapsz. Az övé vagy, és nem menekülhetsz.

A barna szem ellenben vastag és puha takaró, ami alá be akarsz bújni, hogy meg ne fázz. És amikor tekintete a tiédbe mélyed, akkor biztonságban vagy.

Nekem zöld a szemem. Zöld vagy kék. Változik. Ha igazán nőnek érzem magam, az egész olyanná válik, mint amikor a Balaton fölött a tűzijáték elpattan, és bevilágítja az eget. Elvarázsolja, fogságba ejti azt, aki belenéz. Az ember elindul felé, ám ahogy az arc elfordul, és a szemsugár másra vetül, hirtelen eltűnik a föld. Mély kútba zuhan, ott hal szörnyű halált, aki

megpróbálta. És a szemem tud gyűlölni is. Az apró izmok enyhén összehúzódnak körülötte, a tekintetem egyetlen pontra, a másik szemének legközepére szegeződik, a szivárványhártyám kékje pedig egyre tengerszínűbbé válik. Haragos hullámai rémisztően csapódnak a pupilla fekete sziklájának.

A fájdalom élesen hasított végig a bikinivonalamon, amint a gyantacsíkot letéptem. A helye néhány másodpercen belül kipirosodott. Jólesett, ahogy az érzés végigáramlott a testemen. A nőiesség a szenvedésből is építkezik. Készültem valamire.

Minden nőben van egy kis résznyi boszorkány. Láthatatlan indákat fon azok köré, akik a közelébe kerülnek. Először a szemével búvóli meg őket. Aztán ahogy ajkán, haján, bőrén, áttetsző, zöld fátyolruháján is végigsiklik a tekintetük, a hurok körbetekeredik a nyakukon, rászorul. Ő a levegőbe emelkedik, s emelkednek ők is vele együtt, míg az indák szorításában meg nem fulladnak. Repül tovább, miközben áldozatai, akár ruhájának rojtjai, lengve követik őt a levegőben. Erre készültem.

Minden hetedik hónapban fogságba esik egy ember. Ő jön, én elvarázslom, s repülök vele tovább.

*„Van egy kis fa ága nélkül
Madár rászáll szárnya nélkül
Csipegeti szája nélkül
Ezer lepke elindula
Egynek szárnya elszakada
S mind az ezer megállta
S mind az ezer megállta
S mind az ezer megállta”*

A Kultúrvonal Produkciós Iroda 2018. július 9-től 15-ig szervezte meg a Versek Szódával Alkotótábort a királyréti Fatornyos Fogadó és Erdei Hotelben, ahol a művészetek iránt fogékony és maguk is alkotó fiatalok műhelyfogásokat lehetnek el, különböző stílus- és formagyakorlatokat végezhettek az irodalom és az előadóművészet területén.

Szemináriumi foglalkozás keretében vers- és prózaíró kurzusok, valamint előadóművészeti foglalkozások zajlottak. De sor került kreatív természetjárásra is, amelynek személyes megfigyelései az írásművészeti kurzusokat is gazdagították.

Esténként kulturális-játékos programokon vehettek részt a diákok, és három alkalommal vendéglőadók is érkeztek hozzájuk.

A versszemináriumot Zsille Gábor költő, műfordító, a prózaszemináriumot Bíró Gergely író, szerkesztő, az előadóművészeti foglalkozásokat Háda Fruzsina és Tóth János Gergely színművészek, a természetjárást pedig Mészáros Csaba pedagógus, iskolaigazgató vezette.

Vendéglőadók voltak: Keleti András dalszerző, énekes, előadóművész, Smid Róbert kritikus és Véghe Attila költő, filozófus.

Jelen kis összeállításunkban kilenc ifjú tehetség munkáiból nyújtunk ízelítőt, akikkel a tábor követően tanáraik külön is foglalkoztak.